К тебе возведох очи мои,
живущему на небеси и проч.

До тебе, господи, що там живеш на небі,
Звертаю очі я в пригоді і в потребі.
Як наймит з панських рук рятунку й ласки жде,
Або як наймичка прохать до пані йде,
Щоб запобігла їй чим в нуждочці, небозі, —
Так ми шукаємо добра й підмоги в бозі.
Ой, змилуйсь, господи! та змилуйся ж на нас!
Бо ворог дошкуля до сліз під інший час;
А гірш од всіх чваньки нам допекли ті пишні.
Що тільки, бач, вони святі, а ми всі грішні.
18 ноября 1857 г., Харьков